

ע"פ 48418/10 - נטלי קרבניקוב, זהר טל, מיכל גרטוי, פרידה
נր, אפרת קראוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 48418-10-15 קרבניקוב ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת דבורה עטר
מעוררים 1. נטלי קרבניקוב
2. זהר טל
3. מיכל גרטוי
4. פרידה נר
5. אפרת קראוס
נשפט מטעם מדינת ישראל
נגד

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דיןו של בית המשפט לעניינים מקומיים בראשון לציון (כב' הש' שמעון שטיין), מיום 09.09.15, בתיק ח"נ 14-03-11687 במסגרתו נדונו במאוחד ענייניהם של המעוררים שהורשו לאחר שמיעת הראיות ביצוע עבירות של חניה במקום אסור, לפי סעיפים 11(1)(2)(3)(4) ו-12 לחוק העזר ראשון לציון (העמדת רכב וחניתו), התשמ"ו 1986 (להלן: "חוק העזר").

העובדות הרכיכות לעניין

2. המעוררים מתגוררים בשכנות זה לזו ברחוב הצנחים בראשון לציון (להלן: "הרחוב") וכל כתבי האישום שהוגשו נגדם נסבו אודות חניה שלא כדין ברחוב ונדונו במאוחד.

3. המעוררים כפרו במידחם להם. במועד שנקבע לשמייעת הראיות הצהיר המערער 2, בן זוגה של המערעתה 1, כי הוא אשר נdag ברכב בכתב האישום שהוגשו מלכתחילה נגד המערעתה 2 ועל כן צורף כנאשם בכתב אישום אלה.

4. ביום 21.06.15, הוכרע דיןם של המעוררים.

המערעת 1 הורשעה במידחם לה בח"נ 14-08-37841.

המערער 2 זוכה מהמידח לו בח"נ 14-03-11687 וכל הנוגע לדוח מס' 22212211 ו- דוח נוסף מיום 12/5/6 בח"נ 14-03-11721.

עמוד 1

הוא הורשע ביתר המיוחס לו בח"נ 1721-03-14 (9 דז"חות) וכן במיוחס לו בח"נ 3776-08-14 (2דז"חות).
3217-08-14 ו- 40570-11-14

המערעת 3 הורשעה במיוחס לה בח"נ 37568-08-14.

המערעת 4 הורשעה במיוחס לה בח"נ 57004-07-14 ו- 14-08-37578.

המערעת 5 הורשעה במיוחס לה בח"נ 36562-04-14.

5. בסופו של יום, לא חלקו המערעים על כך כי החנו את רכבייהם במקומות המפורטים בכתב האישום ובאופן המפורט בהם, למעט ככל הנוגע לח"נ 11721-03-14 וח"נ 3776-08-14 (המערעים 1 ו-2), עם זאת טענו המערעים כי יש לבטל את כתב האישום מחמת תחולת הגנה מן הצדק.

6. ביום 9.9.15 נגזר דין של המערעים ולאחר תיקון גזר הדין בהחלטה מיום 31.12.15, כדלקמן:

המערעת 1

בגין ההרשעה בח"נ 14-08-37841 - קנס בסך של 400 ₪ או יומם מאסר תמורה.

המערעת 2

בגין ההרשעה בח"נ 14-03-1721 (9 דז"חות) - קנס בסך של 6,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורה.

בגין ההרשעה בח"נ 14-08-3217 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורה.

בגין ההרשעה בח"נ 14-11-40570 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורה.

בגין ההרשעה בח"נ 14-08-3776 (2 דז"חות) - קנס בסך של 1,500 ₪ או 3 ימי מאסר תמורה.

המערעת 3

בגין ההרשעה בח"נ 14-08-37568 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורה.

המערעת 4

בגין ההרשעה בח"נ 14-07-57004 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורה.

בגין ההרשעה בח"נ 14-08-37578 - קנס בסך של 750 ₪ או יומיים מאסר תמורה.

המערעת 5

בגין ההרשעה בח"נ 14-04-36562 - קנס בסך של 400 ₪ או יומם מאסר תמורה.

פסק הדין בבית משפט קמא

- .7. לאחר בוחנת מכלול הראיות והעדויות, מצא בית משפט קמא לזכות את המערער 2 ממיוחס לו בח"נ 11687-03-14 כל הנוגע לד"ח מספר 22212211 - ד"ח נסף מיום 5/6/12 בח"נ 14-3-11721 ולהרשיע אותו ביתר הד"חות הנוגעים לכתב אישום זה. כמו כן הרשיע את הנאשם 2 ואת יתר המערערים במiosisם להם בכתב האישום האחרים.
- .8. לאחר בוחנת כל הליך והליך לגופו,קבע בית משפט קמא כי לא עלה בידי המערערים לעמוד בנטל המוטל עליהם להוכחת אכיפה הברונית. שכן לא נמצא פגם בהתנהלות הפקחים בהפעלת שיקול דעתם, באופן מוטעה, תוך פגיעה בשוויון, משיקולים זרים או שלא בתום לב.
- .9. בית משפט קמא ענה בשלילה על השאלה האם בהינתן קיומה של מצוקת החניה, קמה למערערים הזכות להchnerות את רכbum במקום שאין מותר לחניה, באופן שעיל המשיבה להתוות מדיניות אכיפה בהתאם ולהימנע מהשתתת דז"חות בנסיבות כאמור.
- .10. בית משפט קמא נדרש להלכה בדבר שיקול דעתה הנרחב של הרשות, בכל הנוגע למדיניות אכיפה, לאורו ימנע בית המשפט מהמרת שיקול דעת הרשות בשיקול דעתו אלא במקרים הולמים בהם הרשות מתנערת לחולטין מחייבת לאכוף את הדיון. כמו כן בא לכל מסקנה כי ההליך שלפניו אינו נמנה עם מקרים אלה ואין להתערב בהחלטת העירייה לאכוף את חוקי העזר שלה או באופן אכיפתם.
- .11. בית משפט קמא קבע כי שיקול הדעת הנתן לרשות רחב והוא מוסמכת לשקל סטייה מן ההנחהות במקרים מיוחדים המצדיקים זאת, בהתאם לנרטונים שלפניה. בית משפט קמא מצא לאור העדויות שהובאו לפני כי המשיבה פעלה בצורה סבירה וראויה.
- .12. בית משפט קמא קבע כי המערערים אינם יכולים לעשות דין לעצםם, להchnerות את רכbum במקומות אסורים, תוך הפרעה לתנועה ולמעבר ובניגוד לtimer המוצב ולהימנע מהגשת בקשות מתאימות לרשות דרך הצינורות המקובלים. כמו כן, מצא כי על פניו ובעולה מעודתה של הגב' יוכי אילן, מנהלת אגף החניה, המשיבה דאגה להסדיר מקומות חניה חלופיים באזורה.
- .13. נקבע בנוסף כי הרשות השלטונית נהנית מחזקת תקנות המנהל וכן על הטוען לאכיפה ברורית הנטל לסתור חזקה זו והדבר לא עלה בידי המערערים.

נימוקי הערעור

- .14. הרשות המערער 2 ממיוחס לו בדו"ח 63571210 בח"נ 14-08-3776 (להלן: "הדו"ח") מוקהה בטעות שכן המשיבה נסמכה להוכחת העבירה על צלום בלתי ברור שהגישה גם הפקח שערך את הדו"ח, טעה בעדותו בבית המשפט בציינו פרטי רכב אחר.
- .15. טעה בית משפט קמא משפירש שלא נconaה את הראיות שהובאו בפניו ודחה את טענת המערערים לתחולת הגנה מן הצדקה, שDMA למערערים מהטעמים הבאים:
- המערערים נאלצים מעת לעת, להchnerות את רכbum במקומות האסור לחניה, מחמת מצוקת חניה השוררת בסמוך למקום מגורייהם. כמו כן החניונים הציבוריים שאמורים לתת מענה למצוקת החניה, מרוחקים כדי 350 מ' ממקום מגורייהם.

גם המשיבה אינה חולקת על מצוקת החניה והענין בא לידי ביטוי בנסיבות אכיפה מוקלה. ואולם זו אינה מפורסמת ברבים, מבוצעת באורח בלתי אחד, או שוווני, תוך אכיפה ברורנית תלויות נסיבות המקרה או הפקח האוכף, המפרש, על פי ראות עיניו את חוק העזר. זאת באופן היוצר אי בהירות המקשה על המערערים לכלכל את צעדיהם.

16. שגה בית משפט קמא עת החמיר עם המערערים ברכיב הקנס תחת להורות על תשלום קנס סמלי ולהילופין על תשלום הקנס המקורי.

שגה בית משפט קמא עת החמיר בימי המאסר חלף קנס שנגזרו על המערער 2 בשים לב לאלה שנגזרו על יתר המערערים ולא הורה על 12 ימי מאסר חלף הקנס שהושת עליו.

תגובה המשיבה

17. בדיון קבע בית משפט קמא כי לא הוכחה טענת האכיפה הברורנית כמשמעותה, בנוגע לבני אדם דומים במצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה או על יסוד שיקולים זרים. זאת בהסתמכו על הקביעות בפסקת בית המשפט העליון (ר' בג"ץ 6396 **זקין ב' ראש עיריית באר שבע** (1999)).

18. בדיון קבע בית משפט קמא כי לא עלתה בידי המערערים להפריך את חזקת התקינות ממנה נהנית הרשות וכי זו אכיפה את החוק על פי שיקולים ענייניים.

19. מצוקת חניה אינה עילה המקיימת טענת הגנה מן הצדק. המערערים הפרו ברגל גסה את החוק בדרך של עשיית דין עצמי ותוך פגעה בערכיהם מוגנים רבים ובכללם, כבוד החוק ושמירת הסדר הציבורי. פתיחה היתה הדרך בפני המערערים לנקט אמצעים חוקיים אחרים על מנת להביא לפתרון מצוקת החניה. מה גם שהרשות עצמה העניקה פתרון חלופי בדמות מקום חניה מוסדר במרקח הליכה.

20. שיקול דעת הנטוון לרשות, בכלל הנוגע למידניות האכיפה של החוק, נרחב. התערבות שיפוטית בשיקול דעת זה תיעשה במשורה ותוך בחינה האם נפל פגם משפטי באופן הפעלתו.

21. המערערים הודיעו בכל העבירות ובכללו אלה נושא ההליך ועל כן בדיון הורשע הנאשם 2 בגיןו. ובכל מקרה, חרף העובדה בתמונה בלתי בהירה, די במידות הפקח, כדי להוכיח את המיחס למערער 2 על פי הדוח.

22. בית משפט קמא הקל בעונשם של המערערים, בשים לב לשיעור המקסימאלי של הקנס העומד על 3,600 ל"נ.

דיון והכרעה

בunningo של המערער 2 - באשר להרשה בדו"ח

23. ראשיתו של הליך זה בדו"ח, **ת/5**, שהנפיק הפקח אבי חיון, למערער 2, כבעליו של רכב שchnerה על מדרכה שלא נקבעה כמקום חניה מוסדר. לת/5 צורפה אממן תמונה שצילם הפקח ואולם המדבר בתמונה כהה שהפרטים המתועדים בה אינם נראהים בבהירות.

התמונה אינה ניצבת לכוארה בחלל ריק אלא צורפה לדו"ח ת/5 יכול והיה די במידות של הפקח שערך אותו כדי להוכיח

את העבירה המיוחסת למערער 2 גם ללא התמונה שצורפה אליו.

ואולם, הפקח לא טען עדותו כי אין זכר את נסיבות עירכת הדז"ח באופן שנייתן היה לקבלו כראיה לאמתות תכנו, מכוח כלל "הקפאת הזיכירה בעבר". הפקח טען דווקא כי נסיבות ביצוע העבירה זכורות לו לאשרון. بد בבד עם כך נקט בדגם רכב ובצבע שונה ממאפייני הרכב המופיע בדז"ח. בנסיבות אלה קשה לקבוע במידה הדרישה בפלילים, כי הוכחה העבירה המיוחסת למערער 2 בכתב אישום זה ואני מקבלת את הערעור בנקודת זו ומזכה את המערער 2 מחמת הספק מביצועה.

באשר להגנה מן הצדק

24. בית משפט קמא עמד נכונה על מהות הגנה מן הצדק ועל התנאים לתחולתה, לרבות בהיבט של אכיפה בררנית, תוך הפניה לפסיקה הרלוונטיות (ר' סעיפים 18-9 להכרעת הדין).

ובקצירת האומר, המבחן הפסיכתי לתחולת הגנה מן הצדק המונה שלושה שלבים:

א. **זהוי הפגמים שנפלו בהליכים** כנגד הנאשם ועמידה על מידת עצמתם, במנוגך **משאלת החפות או האשמה של הנאשם.**

ב. **השאלה,** האם בהינתן הפגמים, יש בהליך הפלילי ובקיים מושום פגעה חריפה בתחושת הצדק וההגנהות.

ג. אם התשובה לשאלה השניה חיובית, נשאלת השאלה האם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו בהליך באמצעותים מותנים ומידתיים יותר מאשר ביטול כתוב האישום, למשל ביטול חלקים בלבד בכתב האישום או הקלה בעונשו של טוען טענת ההגנה.

25. כדיוע, על הטוען לאכיפה בררנית להראות כי מדובר באפליה פסולה בין דומים וכי בבסיס האפליה ניצב מניע פסול, שרירות או שיקולים זרים או בלתי ראויים. עוד נקבע כי הרשות נהנית מחזקת החוקיות של מעשה, וכך שהנטל להוכיח קיומה של אכיפה בררנית, ולמעשה להפרצת החזקה האמורה מוטל על הטוען לה.

26. כפי שנקבע בע"פ 8204/14 **מחמוד זלום נ' מדינת ישראל** (15.4.2015) והפסיקה הנזכרת שם:

"יפים לעניין זה, דבריו של השופט ס' ג'ובראן בע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 37 (4.8.2008):

" **לשם העלאת טענה בדבר 'הגנה מן הצדק', הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבנה בין מי שהdumpion בינויהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהיה על הטוען להראות כי בבסיס הבדיקה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם מניע העניין, או חילילה שיקולים שאינם ראויים. מطبع הדברים מדובר בשני שלבים שלLOBים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית**

מהחזקקה לפיה פועלותיה נעשות כדין" (ראו גם ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל (14.10.2014); ע"פ 8702/12 ג'ולאי נ' מדינת ישראל (20.11.2013); ע"פ 3517/11 שמשון נ' מדינת ישראל (28.7.2013); ע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל (10.3.2008)).

וידגוש, כי לצורך הוכחת טענה לאכיפה ברורנית, מן ההכרח להציג תשתיית עובדתית מבוססת (ראו, לעניין זה, עע"מ 1786/12 ג'ולאי נ' מדינת ישראל (20.11.2013); ע"פ 3517/11 שמשון נ' מדינת ישראל (6.3.2013)); והשוו: עניין פרץ; מיכל טמיר אכיפה סלקטיבית 373, 415-417 (2008)).

27. עוד לעניין זה בע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' אהרון לימור (4.9.07):

"כאשר הרשות מפעילה מדיניות אכיפה אשר מפליה בין פלוני לאלמוני על בסיס שיקולים זרים כגון גזע אומין, או כאשר היא נהגת במדיניות של אכיפה שירוטית, יהיה זה מוצדק, במקרים מסוימים, לבטל את כתוב האישום מכוח דוקטרינת ההגנה על הצדק. יחד עם זאת, חשוב לציין כי לא כל אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה סלקטיבית פסולה. במקרה זה דבריו של בית משפט זה בגב"ץ 6396/96 זקן נ' ראש עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 305, 289 (1999):

"אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה. כך גם אכיפה מדגמית, שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת החוק... אולם, אפשר שאכיפה חלקית תהיה אכיפה ברורנית ו בשל כך גם תהיה אכיפה פסולה. מהי אכיפה כזאת? ... ללא יומרה להציג הגדלה ממשנה, אפשר לומר, לצורך עיטה זאת, כי אכיפה ברורנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מביאה לצורכי אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מינים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא".

28. על המעלת הענלה לאכיפה הברורנית הנintel הפרק את חזקת התקינות ממנהנית הראשות. כפי שנקבע בע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ (10.09.13):

"כידוע, לרשות המינהלית עומדת חזקת התקינות המינהלית, שלפייה מוחזקת היא כמו שפעלה כדין - כל עוד לא הוכח אחרת (גב"ץ 8756/07 עמותת "مبוי סתום" נ' הוועדה למינוי דיניים פסקה 43 (3.6.2008)). על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה ברורנית לנסوت לסתורה ולהוכיח כי בוצעה לכאהר הבדיקה לא ראייה בין מי שתנותיהם הרלוונטיים שוים. משעה שהוכח בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטיל יעבור אל כתפי הרשות המינהלית, אשר תתבקש להוכיח כי האכיפה - אף שהיא נחזית ברורנית על-פני הדברים - הتبססה על שיקולים עניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה".

ע"א 13/8880 דוד ויינשטיין נ' מדינת ישראל משרד הביטחון (30.08.2016):

"חזקת החוקיות במשפט המנהלי, הנקרהת גם חזקת התקינות פועלות רשות המנהל, מניחה כי מעשים והחלטות של רשותות מנהליות נעשו והתקבלו כדין. חזקה זו מעבירה את הנintel על העותר בבית המשפט, להביא ראיות לאי התקינות, לפגם שנפל בהחלטה המנהלית".

29. צוין תחילה כי אכיפת עבירות חניה שלא כדין, חרף מצוקת חניה, אינה מקינה כשלעצמה עילה להגנה מן הצדקה. שכן ככל חלה דזוקא חובה על רשות לאכוף חוק עזר שמצויה לנוכח לתקינו, לאורו וברוח תכליתו (ר' ע"מ 12/2469 מorris בראמר נ' עיריית תל אביב-יפו (25.6.2013)).

30. רأיתי עין בעין עם בית משפט קמא כי לא עלה בידי מי מהמעורערים לעמוד בנintel המוטל עליהם להוכחת טענת האכיפה הברנית ולא נמצא כי נפל פגם בהתנהלות הפקחים או באופן הפעלת שיקול דעתם, תוך פגעה בשווין, משיקולים זרים או שלא בתום לב.

31. מעודותה של מנהלת אגד החניה עלה כי קיימת מדיניות אכיפה, המותירה מרוחה של שיקול דעת לפקחים בבודאות לאכוף את הדין הלכה למעשה. לא עלה מהעדות, בדבר הנחיה המסיגת את האכיפה בנסיבות ספציפיות דוגמת שעות היממה, כפי שעלה מהפסיקה עלייה סמכו ידיהם המעורערים ואין ללמידה גירה שווה ממנה.

כפי שציין גם בית משפט קמא לרשות מנהלית מוקנה שיקול דעת רחב, אשר על בית המשפט להתערב בו במסורתו ולאאר מקום שהרשות מתנגרת לחילוטן מחויבתה לאכוף את הדין או כ שנפל פגם באופן קבלת ההחלטה, כשישיקול הדעת לוקה בחוסר סבירות או מונע משיקולים זרים (ר' ע"מ 12/2469 מorris בראמר נגד עיריית תל אביב (25.6.2013) , בג"ץ 10934/02 כפר עזה נגד מדינת ישראל (10.05.04)).

32. מעודויות הפקחים עלה, כפי שפирט בית משפט קמא בכל אישום ואישום, כי בבודאות לאכוף את העבירות הם מפעילים שיקול דעת, באיזון המתחייב, בשים לב לנסיבות הספציפיות. ואולם לא הוכח כלל ועיקר כי הם נוהגים כאמור לשם השגת מטרה פסולה, על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא ותוך הפליה ממי המעורערים, אל מול אחרים שנסיבותיהם זהות.

אף בדיון ציין בית משפט קמא כי במועדים בהם נערכו למעורערים דוחות, הובאו ראיות באשר לדוחות שנרשמו גם לכלי רכב אחרים.

33. המערער 2 סマー יdio על הסרטון ס/4, במהלךו צילם את הפקח אתגר קוזניץ בשעת מלאי תפקידו, לאחר שהוזעק לרחוב. כפי שפирט בית משפט קמא נראה הפקח כשהוא רושם דוחות חניה למספר כלי רכב שונים בצד אחד של המדרסה ונמנע מלרשום דוח לאחד מכל רכב שחנו בצד השני של הרחוב, המותר לחניית כל רכב הנושאיםתו דיר בלבד.

בית משפט קמא נתן אמון בעדות הפקח כי עזב את המקום ללא לרשום אותו דוח ספציפי, על מנת שלא להיגרר לפרובוקציה הצד של המערער 2 ואין דרך של ערכאת ערעור להתערב במצבם מעין אלה. בכל מקרה אין באמור כדי להציג על היעדר אכיפה משיקולים זרים או מתוך שרירות גרידא לשם הפליה המערער 2 אל מול אחרים שנסיבותיהם זהות ולא התמלאו התנאים לתחולת הגנה מן הצדק נוכח אכיפה ברנית, מה גם שכך שציין בית משפט קמא, נרשמו מספר בלתי מבוטל של דוחות חניה טרם עזב הפקח את המקום.

באשר לגזר הדין

34. כלל המעורערים מיליון על אודות ההחמרה ברכיב הקנס ואי השתת הקנס המקורי ואולם דין טענותם זו להידחות.

המערערים ביקשו להישפט בגין העבירות נושא הדו"חות זהוו זוכותם. נוכח כפירתם במינויים להם הtentail הлик של שמיית ראיות בתומו זיכה בית משפט כאמור 2 מחלוקת מהמיוחס לו והרשיע אותו ואת יתר המערערים במינויים להם, לאחר שדחה את טענותיהם בדבר הגנה מן הצדוק. בנסיבות אלה לא נמצא פגם בכך שלא הוות עלי המערערים הקנס המקורי. אף לא מוצה עימם הדיון כתיריה המשיבה ובית משפט כאמור זקף לקולא את הרקע לביצוע העבירות ומזכקת החינה (ר' רע"פ 751/13 **ירום ניצן נ' מדינת ישראל** (21.2.2013)).

35. באשר למערער 2, הזיכוי במהלך הערעור מאחד הדו"חות בח"נ 14-08-3776 יוביל להקללה בעונשו באופן ששייעור הקנס שגזר עליו בית משפט כאמור יופחת למחצית, קרי 750 ₪ או יומיים מססר תמורתו.

ובאשר לעשרים ימי המאסר שהטיל בית משפט כאמור חלף הקנס של 6,000 ₪, הלכה היא כי אין דרך של ערכאת ערעור להתערב במידת העונש אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית בגין דינה של הערכאה הדינונית או שיש בה סטייה ברורה מדיניות הענישה המקובלת (ר' ע"פ 4327/12 **פלוני נגד מדינת ישראל** (5.6.13)) וענינו אינו נמנה עם מקרים אלה.

סוף דבר

36. אני מקבלת את הערעור בחלקו ומזכה את המערער מחמת הספק מהמיוחס לו בדו"ח מס' 63571210 נושא ח"נ 14-08-3776. בעקבות האמור גם יופחת הקנס בגין הлик זה לסך של 750 ₪ או יומיים מססר תמורתו.

37. יתר חלקו הערעור נדחים בזאת.

38. הקנסות ישולמו על פי קביעת בית משפט כאמור וזאת החל מיום 1.2.17.

המצוירות תעבור עותק מפסק הדין לצדים

ניתן היום, כ"ז כסלו תשע"ז, 26 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.